

Što je najvrednije što sam naučila od svoje bake i djeda

Moja baka - slikarica

Mislim da sam imala tri godine.

Baka me je čuvala od trenutka kada se mama vratila na posao. Mislim, čuvala me oduvijek.

Kada bih onako pospana rano ujutro došla k njoj, s velikim je optimizmom mislila da ću poput ostalih trogodišnjakinja zaspati. No, ja nisam bila „uobičajeno“ dijete. Spavanje nisam nikako voljela, a kako sam bila uporna u svom nespavanju, baka je s vremenom odustala.

Osmjehivala bi mi se zasipajući me svojom zdravom, mirisnom toplinom i primala u naručje čvrstim toplim rukama. Ušuškala bih se uz njezino mirno lice, pokušavajući uhvatiti „ono nešto“ u nedokučivim crnim očima. Ljuti li se na mene, pitala sam se, iščekujući da joj se usta razvuku u predivan osmijeh kojim bi pokazala svoje biserne zube.

Upijala sam bakin glas u njezinom naručju, disala toplu blizinu poput malog sivog cvrčka koji je treperio na čvorugi našeg prastarog bora i pod uzavrelim suncem osjećao drhtaj zemlje.

Kako sam bila radosna!

Za mene najbolji dio jutra bilo je sjedenje na perilici rublja, a ja bih s dječjom znatiželjom promatrala njezin ritual sređivanja i šminkanja. Kada dobro razmislim, mislim da nikada u životu nije izašla iz kuće bez nanesenog ruža na usnama i rumenila na licu.

Trepavice je pažljivo crnila, a obrve.... ?! Ima guste, crne obrve lijepo oblikovane. Lice bi nahranila kremom, a i danas joj je glatko, bez vidljivijih tragova starosti, kao u porculanske lutke. Nekoć je imala gustu, dugačku crnu kosu koju je uplitala u vrlo kompliciranu pundžu. Mama mi je pričala o toj složenoj frizerskoj misiji.

Listajući albume s požutjelim crnobijelim fotografijama, baka mi je izgledala poput Sofije Loren, fascinantno. Vještina kojom se sređivala podsjećala me na slikara koji vuče poteze kista po platnu. Tako je i izgledala, kao slikarica, umjetnica, sa svim tim malim „pinelićima“. I danas, u šezdeset i osmoj drži do sebe, decentna je, ponosno nosi svoje sijede vlasi.

Ona nije samo talentirana „slikarica“ na sebi. Ona je nadarena u svemu što dotakne oko sebe, a osobito kada je trebalo srediti staru kamenu kuću uronjenu u grmove lavande. Obožavam sjediti na kamenom suhozidu udišući opojne pare eteričnog ulja lavande koja u punom cvatu čeka na žetvu. Lagani maestral, koji raznosi miris oko naše kuće, podsjeća me kako će baka uskoro praviti male buketiće i vrećice. Volim te male mirisne paketiće koji vire ispod svakog jastuka i ormara. Na njihovu prisutnost navikla sam se još u ranom djetinjstvu. Moja ih baka stavlja u ormare “da moljci ne grizu odjeću, a i lijepo mirišu”.

Danas, kao trinaestogodišnjakinja, hodajući starim kamenim dvorištem bake i djeda, upijajući miris tek spremljene večere što se u zraku miješa s mirisom vina i dima s kamina, shvaćam puno

dublje pjesmu bure u kamenjaru koja ispisuje svoje tajne, kao i svjetlo zvijezda koje pleše i probija se kroz zavjese dok ležim na jastuku i gledam kako se na škurama zrcali tanka paučina.

Osjećam ljepotu jutra spletenim u mirisnim grančicama bosiljka i ružmarina koji su se u starim kamenicama šepurili u svoj svojoj ljepoti, te pod naletom vjetra sitno sustali. Ah! To su ti mirisi o kojima mi priča baka! Mirisi su me pozivali da snažno udišem njihovu snagu.

Sretna sam što mogu tu, lješkarajući na ležaljci i upijajući knjigu za knjigom, osjećati žeđ za kristalno bistrom vodom u staklenom vrču izronjenoj iz gustirne žedne, skoro isušene. Posežući za čašom, pogled mi je pao na kamenje na kojem se sunčala gušterica. Pomislih: "U vrelini dana niti ona ne diše."

U polusnu čujem baku koja pozivom raspršuje moje slike, materinski mi se osmjehuje.

Negdje u daljini vidim slike borova na plaži, pokunjenih i starih, usamljenih lica što sjenama rade hlad, lome svoja tijela pod naletom vjetra, sitno šušteći. Smola borova do bola miriše i opija. Sol na koži me pecka.

Šareni leptiri skidaju košulju spletenu poput korzeta od trnja i puštaju svilenkasta krila, dok cvrčci cvrče simfoniju bez kraja.

Stazom kroz borove snene, nogama bosim šecem po iglicama pokušavajući upiti jos više doživljaja i mirisa.

More iza mene.

Šapat borova nosi sjećanje na ljepotu moje bake i čarobnim, tajnim spokojem oslikan njezin životni put koji je tako blizak mom.

Čini mi se da se na svom životnome putovanju uvijek i ponovno vraćam kući, k njoj.

Kako sam radosna! Imam u svojoj baki trajnu vrijednost, toplinu duha koja ispunjava moj doživljaj života, sva shvaćanja što trepere u mom umu i duhu, što me hrane nježnošću usađenom duboko, neizbrisivo, trajno, neuništivo. I more šumi njezinom ljubavlju prema prirodi, i kuća miriši njezinom urednošću i povezanošću s opojnim mirisom primorskih biljaka duboko usađenih u način života svih mojih predaka od kojih je ona učila, a svoje navike prenijela na mene. Sva moja znanja kao da uranjaju u prve priče koje mi je ispričala, a nježnost i toplina njezinoga bića podučili su me vrijednostima koje ne zastaraju, koje svemir ispisuje kao poduke plemenitoga i ljudima privrženoga načina života koji nas međusobno povezuju bliskošću.

Moja baka naučila me koječemu, no najvažniji je osjećaj nježnosti i bliskosti koji će uvijek ispunjavati moje biće i biti trajna duhovna vrijednost, plemenito naslijeđe koje ću i ja nekome znati ostaviti.

Petra Jutrović

7.a razred

OŠ „Turnić“ – Rijeka

Franje Čandeka 20

voditeljica: Sanja Potočnjak - Bilić